

Εκείνους, που κανείς δεν αγαπά, Εσύ Θεέ τους αγάπησες (π. Γεώργιος Δημητρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174359>]

Ακόμα, όταν καταλάβουμε την διαφορά ανάμεσα στο βάρος, την αδιαφάνεια και την πυκνότητα των αντικειμένων του κόσμου γύρω μας, και στο ανθρώπινο βάθος (ψυχή-καρδιά) που μόνο ο ίδιος ο Θεός μπορεί να γεμίσει, διότι, «της μεγαλωσύνης αυτού ούκ έστι πέρας»[3]. Δεν υπάρχει όριο στη μεγαλοσύνη του Θεού, στο ύψος Του, στην αγαθότητά Του. Επομένως, και η πρόνοια, και η αγάπη και η χάρις του Θεού, κατά τον Ψαλμωδό, είναι κι αυτή ασύλληπτη, άπειρη. Ο Θεός δεν κωφεύει στις προσευχές μας, αλλά εμείς είμαστε συχνά ανίκανοι να εννοήσουμε την σιωπή του Θεού σαν απάντηση στις κραυγές μας. Αν αναγνωρίζαμε ότι βρισκόμαστε έξω από μια κλειστή πόρτα, τότε θα ήταν δυνατό να μετρήσουμε την ανθρώπινη μοναξιά καθώς επίσης και το πόσο απέχουμε ακόμα από τη χαρά για την οποία έχουμε κληθεί, πόσο μακριά είμαστε από την πληρότητα που μας προσφέρει ο Θεός.

Πηγή: wikimedia commons

Ταυτόχρονα θα μπορούσαμε να εκτιμήσουμε – και αυτό είναι πολύ σπουδαίο – πόσο πλούσιοι είμαστε παρά την απέραντη φτώχεια μας. Γνωρίζουμε τόσο λίγο τον Θεό, ζούμε τόσο ελάχιστα “εν Χριστώ” και όμως, τι πλούτος υπάρχει για μας σ’ αυτή τη σπίθα της θείας παρουσίας, της γνώσης, της επι-κοινωνίας! Αυτή η σπίθα που λάμπει στο βαθύ πνευματικό σκοτάδι στο οποίο βρισκόμαστε. Γιατί αυτή η σπίθα της παρουσίας του Θεού, στο σκοτάδι είναι τόσο πλούσια σε φως, στην απουσία είναι τόσο πλούσια σε παρουσία, στην ζωή που χαράζει είναι τόσο γεμάτη με ελπίδα, με απέραντη χαρά· τότε μπορούμε να στεκόμαστε μπροστά σ’ αυτή την κλειστή πόρτα έχοντας τη γλυκιά προσδοκία ότι μια μέρα θ’ ανοίξει! Και όταν ανοίξει θα γνωρίσουμε μια τέτοια έκρηξη (θεϊκής) ζωής, που όμοιά της δεν μπορεί σήμερα να χωρέσει μέσα μας![4].

Ο Θεός προαιωνίως θέλησε να φέρει στην ύπαρξη τον κάθε άνθρωπο· το θέλησε ελεύθερα και από αγαθότητα ανεξιχνίαστη· με προορισμό, αν ανταποκριθεί ελεύθερα ο άνθρωπος, να τον καταστήσει κοινωνό της Βασιλείας Του[5], να τον αναδείξει θεό κατά Χάριν. Δικαιώνεται, απόλυτα, ο λόγος του σπουδαίου Ρουμάνου ποιητή Ντανιέλ Τουρτσέα: *Εκείνους, που κανείς δεν αγαπά, με ταπεινή αγάπη Εσύ (Θεέ) τους αγάπησες...!*[6] Ο Χριστός μάς αποκαλύπτει στην Εκκλησία το μεγάλο μυστήριο που τελείται μέσα στην ψυχή του ανθρώπου, όταν αυτή γίνεται κοινωνός της Βασιλείας των Ουρανών. Επομένως, στο σύντομο πέρασμα του ανθρώπου από την γή, όλα υπηρετούν αυτό τον μεγαλειώδη σκοπό· του αγιασμού και της θέωσής του διά της θείας Χάριτος.

Ο άνθρωπος είναι μικρός και ταυτόχρονα μεγάλος, όπως το λέει ο προφήτης Δαβίδ: «βραχύ τι παρ' αγγέλους ηλαττωμένος»[7] είναι και «ωσεί χόρτος έχων τας ημέρας αυτού»[8], διότι «έν τιμή ών, ού συνήκεν, παρά συνεβλήθη τοις κτήνεσιν τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοίς»[9]. Ο άνθρωπος είναι μικρός και μεγάλος ταυτόχρονα. Ενώ είναι πλασμένος λίγο πιο κάτω από τους ασώματους αγγέλους, ταυτόχρονα προικισμένος με την εικόνα του Θεού, είναι στεφανωμένος με δόξα και τιμή, αλλά είναι και οι μέρες του σαν το χορτάρι που ανθίζει για λίγο, διότι, ενώ έχει τόσο μεγάλη αξία, αφού δημιουργήθηκε «κατ' εικόνα» και «καθ' ομοίωσιν» Θεού[10], δεν το κατάλαβε αυτό. Ξέπεσε και εξίσωσε τον εαυτό του με τα ζώα, που δεν έχουν λογικό όπως ο άνθρωπος, κι έγινε όμοιος με αυτά, ζώντας και πεθαίνοντας σαν κτήνος. Ενώ πρέπει να λέει με το στόμα του προφητάνακτος Δαβίδ: «Ετοίμη η καρδιά μου, ο Θεός, ετοίμη η καρδιά μου»[11]. Είναι μακάριος όποιος μπο-ρεί να πει αυτά τα λόγια στον Θεό! Είναι ευτυχισμένος εκείνος που η καρδιά του είναι εντελώς έτοιμη, να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού! Είναι ευτυχισμένος εκείνος που είναι ακλόνητη η καρδιά του και στηριγμένη ασάλευτα πάνω στον Θεό.

[Συνεχίζεται]

[3] Ψλμ. 144, 3.

[4] Μητροπολίτη Σουρόζ Anthony Bloom, *Πορεία και συνάντηση*, μτφ. Ελένη Γκανούρη, εκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1998.

[5] Βλ. Θ' Ωδή, β' Ήχου, *Παρακλητική*. Πρβλ. Μρκ. 10, 35-45. Βλ. Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, *Ερμηνεία είς τα τέσσαρα ιερά Ευαγγέλια*, Λιψία 1761 (αψξά'), σελ. 86.

[6] Πρβλ. Ιω. 3, 16. «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Μονογενή Του Υιό, έτσι ώστε όποιος πιστεύει σ' Αυτόν να μην χαθεί, αλλά να έχει ζωή αιώνιο».

[7] Ψλμ. 8, 6.

[8] Ψλμ. 102, 15.

[9] Ψλμ. 48, 13.

[10] Γέν. 1, 26.

[11] Ψλμ. 56, 8.